

І. С. Тютюнник

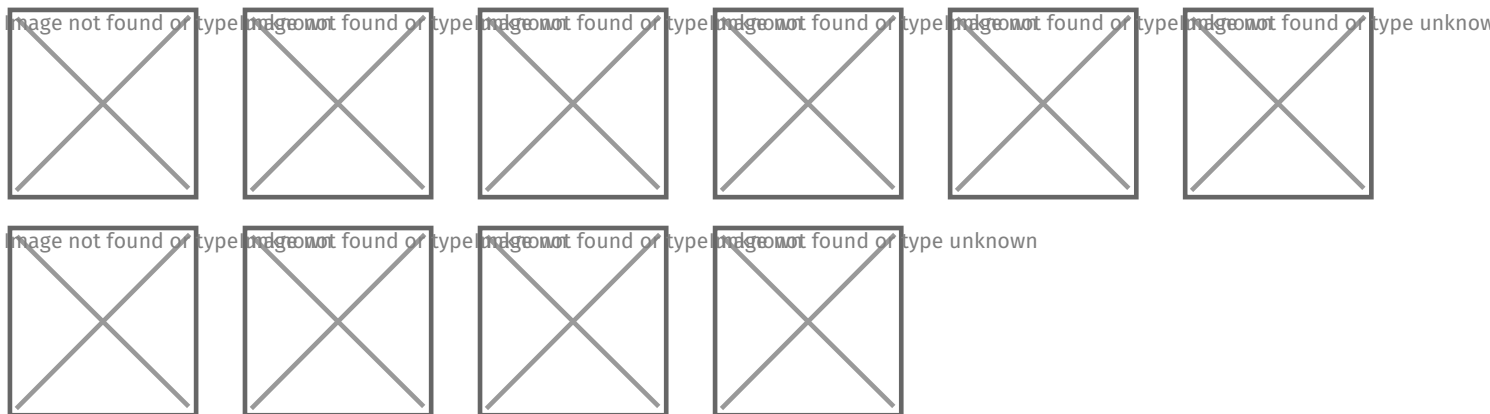
Чорнобай Володимир Миколайович

ЧОРНОБАЙ Володимир Миколайович (17. 03. 1954, с. Михайлівське Московської обл.) — художник-монументаліст. Брат *Ю. Чорнобая*. Заслужений художник України (2016). Золота нагорода 1-го конкурсу-виставки модерного мистецтва (Тернопіль, 1996), 3-я премія Всеукраїнської виставки малярства на склі «Три виміри: вчорашнє, сьогодні і завтра» (Львів, 1998), срібна медаль «Labor omnia vincit» Товариства імені І. Цегельського (Познань, 2009), нагорода президента м. Каліш (2015; обидва — Польща). Тернопільські обласні премії імені М. Бойчука (2002) та імені Я. Музики (2022). Член НСХУ (1989), Спілки польських художників (2009). Закінчив відділення кераміки Львівського училища прикладного мистецтва (1973; викладач [Т. Драган](#)), відділення художнього скла Львівського інституту прикладного та декоративного мистецтва (1980; викладач *Н. Федчун*). 1981—2014—художник-монументаліст у Тернопільському художньо-виробничому комбінаті Художнього фонду України; від 2023 — доцент Тернопільського педагогічного університету. Основні галузі — вітраж, малярство на склі, шовкодрук, станковий живопис і графіка, класичний дизайн. Автор низки вітражів, зокрема «Сонячна симфонія» у Будинку культури в м. Заліщики (1981—82), «Сонячний віночок», «Пташиний вихор» у Будинку культури в м. Копичинці (1983—84; обидва — Тернопільська обл.), «Сонце-сад» у ресторані «Галичина» в Тернополі (1984—85), «На винограднику», «У яблуневому саду» в Будинку побуту цукрового заводу в м. Ланівці (Тернопільська обл., 1988—89). Учасник обласних, всеукраїнських, всесоюзних, міжнародних мистецьких виставок від 1984, зокрема в Польщі, Румунії, Словаччині, Німеччині. Персональні виставки (понад 87), зокрема в Тернополі (1992, 1994—95, 2002, 2009, 2010, 2014, 2019, 2022—24), Львові (1993, 1997, 2013, 2020—21), Чернівцях (1994), Луцьку (1995—96, 2016—17, 2021), Києві (1997, 2015), містах Каліш (1999, 2005, 2009, 2012,

2014, 2022), Серадз, Пшеворськ (обидві — 2000), Ярослав, Ельблонґ (2003), Славно, Паб'яніце (2004), Острів-Великопольський, Ольштин (2005), Плешев (2005, 2008), Голухув (2006—07), Остшешув, Кемпно (2006), Опатувек (2007), Кротошин (2007, 2012), Злочев (2008; усі — Польща), Івано-Франківськ (2008, 2012), Хамм (2008, 2018), Шведт (2010; обидва — Німеччина), Андрихув (2010, 2015), Сьрода-Шльонська (2011—12; обидва — Польща), Берліні (2012, 2015), Лефкоша (Кіпр), Вінниці (обидві — 2019). Брав активну участь у всеукраїнських та міжнародних пленерах живопису. 2005—21 організовував міжнародні малярські пленери «Inspiracje Goluchowskie в Голухові». Деякі твори Ч. зберігають у Дирекції виставок НСХУ та Міністерства культури та інформаційної політики України (обидві — Київ), Національному музеї у Львові, Львівському палаці мистецтв, Музеї етнографії та художнього промислу (Львів; подарував 37 власних творів), Тернопільських краєзнавчому та художньому музеях, Севастопольському й Чернівецькому художніх музеях, Волинському краєзнавчому музеї, Музеї сучасного українського мистецтва Корсаків (обидва — Луцьк), Міському культурному осередку м. Бардеїв (Словаччина), Національному музеї на Майданку (Люблін, Польща), Окружному музеї Землі Каліської, Музеях регіональних в Остшешуві та Плешеві, Музеї сучасного мистецтва на Кіпрі (Нікосія) та ін.

Фотоілюстрації

Основні твори

серії — малярство на склі: «Битва», «Танок», «Осінні турботи», «Збирають яблука» (усі — 1989), «Руки» (1990), «Польові квіти» (1994), «Пікуй/Красія» (1994—2002), «Віртуальний портрет сучасника» (1995), «Пікуй I—XXVI» (1996), «Метафізичні портрети» (1997), «Втікачі», «Пікуй. День народження» (обидві — 2002); шовкодрук: «Органічні структури» (2004—2014), «На хвилі», «Зруйнований Каліш» (обидві — 2004), «Руйнування скелі» (2009); живопис: «Органічні структури» (2007—15), «Павуки» (2015—16), «Ремінісценції. Кубань» (2018—24), «Заповідник» (2019—20); суванка «Чортівня» (1997—99).

Рекомендована література

1. Собуцька В. Фантазії на склі Володимира Чорнобая // Свобода. 1995, 18 серп.;
2. Прохасько С. Володимир Чорнобай і його «Віртуальні сучасники» // Тернопіль вечірній. 1997, 2 груд.;
3. «Віртуальний портрет сучасника» Володимира Чорнобая: Каталог. Т., 1997;
4. «Органічні структури» Володимира Чорнобая: Каталог. Т., 2010;
5. Galeria Wieza cisnien. Struktury organiczne. Wolodymyr Czornobaj. Kalisz, 2012;
6. Попович Ж. Дивні химери і фантастичні краєвиди плащаниць Володимира Чорнобая // Номер один. 2013, 23 січ.;
7. Чорнобай Володимир. Сторінки з польського щоденника / Kartki z polskiego dziennika: Каталог. Т., 2018;
8. Володимир Чорнобай. «Органічні структури». Логдаун: Буклет. Лц., 2021.

Бібліографічний опис:

Чорнобай Володимир Миколайович / І. С. Тютюнник // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2025. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-889784>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).